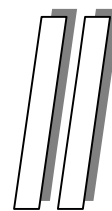

SPEKTRUM

Ako Kedy Dník

Neplač, ak sa potkneš...

...Každá pod sebe vlastnou maskou. Nepoznám ich vlastnú tvár. Ešte veľa krát zakopnem, som v strehu. Čakám ďalší podraz...

Str. 2

Bolo tam fantasticky

...Peter a Erik sa zhodli, že veru naše dievčatá sú oveľa krajšie...

Str. 3

Bol isme v krajine tisícich jazier

...Celú stáž vo fínskej firme hodnotím veľmi dobre. Mal som možnosť spoznať novú organizáciu práce a nových priateľov.

Str. 4

Pani profesorka, na slovíčko

...Poslúchali. Museli sme ich však najskôr naučiť pravidlá...

Str. 6

Zlatá Fatima

Mladí umelci z našej školy, z pracoviska č. 3, sa zúčastnili súťaže Zlatá Fatima Junior 2007.

Str. 7

Vo Fínsku bolo krásne, krásne...

...ale doma je ešte krajšie , krajšie .

Malé zamyslenie

Neplač, ak sa na ceste života potkneš, je to znak toho, že kráčaš.

J. Filip

Život. Ako rada by som ho chytila za pačesy a otrieskala o stenu. Aspoň raz si s ním vymenila úlohu. Netvorí ho javisko plné určených scén, a predsa je plný zaujímavých osudov, ktoré dopredu niekto napísal. Scenár však ostal zabudnutý pod rozsypaným púdom v maskérni.

A predsa musím hrať svoju rolu. Je premiéra, hľadisko je preplnené až do posledného miesta. Hrám prvý, no posledný raz. Srdce mi od strachu tlčie ako zvon. Veď predsa nikto túto hru nehral a ani nebude, je určená len pre mňa. Prechádzam sa po javisku, postupne spoznávam ostatných účinkujúcich hercov. Nevie, čo mám od nich čakať. Poznávam, aj keď iba hmlisto, svoju rolu. Tuším, s kým mám momentálne hrať. Konečne mi začína byť niečo jasné. Som spokojná. Vtom sa potknem o masku pohodenu na zemi. Osoba, ktorá doteraz pri mne stála, sa mi otáča chrbtom. Odhadzujem masku, ktorá mi pri - niesla prvé sklamanie a pád. Už vnímam pretváрку a faloš hercov. Aj napriek všetkému vstávam a pokračujem v hre. Už viem, že musím byť opatrná. Stretávam rôzne postavy, ktoré hrajú veľmi presvedčivo. Každá pod sebe vlastnou maskou. Nepoznám ich vlastnú tvár. Ešte veľa krát zakopnem. Som v strehu, čakám ďalší podraz od stále nových a nových ľudí, ktorí sa na javisku postupne objavujú a vzápätí miznú. Vo chvíli, keď som už toľkokrát zakopla a často vzápätí spadla, unavená nevládzem vstať. Je mi všetko jedno, veď aj tak nepoznám svoj scenár. V beznádeji kašlem na publikum. Vtedy prichádzajú herci, ponúkajú mi pomocnú ruku a nepatrnými gestami mi naznačujú, čo ďalej. S ich pomocou vstanem, oprášim sa a získam novú silu. Predsa existujú tí, ktorí hrajú so mnou a nie proti mne. S podporou mojich spoluhercov sebaisto kráčam rôznymi smermi a hľadám svoje miesto. S odstupom času zisťujem, že každá chyba ma posúva bližšie k cieľu. Učím sa vynaliezavosti a prekážky obchádzam. No iba tie, ktoré poznám, cez nové sa musím prebrať. Nenachádzam v sebe skrytý herecký talent, ktorým sa obrním proti zraniteľnosti. To mi pomáha zdolať podrazy od iných. Už nie som úplne tak sama sebou. Úlohy neodvraciam, iba sa bránim.

Prostredie a kulisy mi už nie sú také neznáme ako na začiatku. Hra ma začala baviť. Padá opona a každý príbeh má svoj nečakaný koniec. Prekvapenie z ukončenia strieda sklamanie. O čom to vlastne všetko bolo? Stálo to za tie potlesky, prehry...? Nakuknem spoza ťažkého závesu tak, aby ma nebolo vidno. Diváci vyzierajú ku podivu zvlášť spokojne. Teraz už chápem. Každý krok vpred stojí dva kroky namáhavé vzad. Skúšaním a hľadaním som konečne našla ten správny smer. Ku podivu, aj dej bol o to pútavejší. A viac si vážim potlesk. Som na seba hrdá, nevzdala som sa a neostala nemo stáť. Išla som až na pokraj svojich síl a možností. No stálo to za to. Hlavné je kráčať, aj keď nevieš ako.

Jana Melicheríková

Ako bolo vo Fínsku?

Bolo tam fantasticky

Naši „gumári“ prežili niekoľko týždňov vo Fínsku. My, obyčajní smrteľníci, ktorí sme „tvrdo“ pracovali v škole, môžeme o tom iba snívať. Pochopiteľne, sme veľmi zvedaví, ako sa im tam vodilo, preto sme Lukášovi a Erikovi položili niekoľko otázok.

Prečítajte si, čo sme sa dozvedeli. Je to lepšie, ako „bulvár“. Obaja sa zhodne vyjadrili, že tam bolo lepšie, ako tu. Prečo aj nie? Učiť sa nemuseli a spoznali novú krajinu. Aj keď vlastne počítali, čo chcú ušetriť, a preto nevideli všetko, čo mohli.

Prezradili na kamaráta, že sa zaľúbil. Háčik bol v tom, že nevedel poriadne po anglicky, a tak sa nevedel dohovoriť. Viete si predstaviť, ako vyznal lásku? To by snád ešte išlo, keď položí ruku na srdce, nahodí zaľúbený pohľad. Ale pri tom asi nemôže konverzácia zastať. To by bolo nudné, i keď by to bolo pekné. Tak nášmu Rómeovi neostávalo nič iné, iba po večeroch biflovať anglické frázy zo slovníka. Láska hory prenáša. Ale, nech vás to motivuje pri učení cudzích jazykov.

Naši chalani tak trochu závideli fínskym „osemnástkam“. Mali bavoráky, motorky. Ľudia sú tam vraj iní. Viac v pohode, menej pijú. Pijú najmä pivo, veľa fajčia a nezabávajú sa v baroch ako my.

Peter a Erik sa zhodli, že veru naše dievčatá sú oveľa krajšie ako Fínky. Konečne, budete to mať možnosť zistiť sami, keď prídu na našu školu v jeseni. Ale napriek tomu ich baby vozili na autách. To sa ráta. Príroda, i keď tam vtedy ešte stále bola zima, ich všetkých očarila svojou krásou. A v škole? V škole je tam lepšie ako tu. Aj na praxi. Obedy majú zadarmo. Hneď by sme sa tam vrátili. Nemuseli sme sa učiť a mali sme peniaze. /Len kto by im tie peniaze vždy dal, len tak, aby si spravili výlet?/

Večer sme hrali v telocvični nohejbal a futbal, alebo sme išli na pivo. S naším sa nedalo porovnať. Myslím, že sme odpornejšie pivo ešte nepili. Inak, nezapreli sme sa. Správali sme sa ako doma. Stihli sme rozbiť oblok na telocvični. Ale nebol z toho žiadny medzinárodný konflikt.

Ľudia síce nevedeli po anglicky, ale brali nás v pohode. Nemali sme problém dohovoriť sa. Celé mesto nás tam poznalo. Dokonca nás pozvali aj domov na pizzu. Alebo, keď sme sedeli v pohostinstve, jednoducho si k nám prisadli a boli veľmi milí. Myslíme, že sme tam nerobili hanbu, práve naopak, reprezentovali sme o.k. A vyskúšali sme typickú fínsku saunu. Navštívili sme Helsinky a Tampere. Jednoducho, bolo tam fantasticky.

Lenka a Adéla

Boli sme v krajine tisícich jazier

Mesiac apríl je u nás charakteristický premenlivým počasím. Ako bude vo Fínsku? To z nás nikto netušil. Pre istotu sme si pribalili teplé oblečenie, veď ideme na sever. Aby ste pochopili, Škandinávsky poloostrov, pokiaľ si pamätám zo zemepisu, je na severe Európy a počasie je tam drsnejšie ako u nás.

Cesta do Fínska bola ako každá iná cesta do cudzej krajiny, až na cestovanie lietadlom. Celá naša trieda lietadlom letela prvýkrát a stálo to zato. Pohľad to bol neskutočný. Kto nezažije, nepochopí. To, že Fínsko je krajina tisícich jazier a ostrovčekov sme sa presvedčili práve pohľadom z lietadla. Pristátie bolo prvým dotykom s fínskou pôdou. Bolo to zaujímavé, pretože nikto z nás dovtedy nebol tak ďaleko od svojho domova. Po zorientovaní našej slovenskej svorky v cudzom štáte sme sa presunuli na autobusovú zastávku, z ktorej sme sa dostali na železničnú stanicu. Odtiaľ sme si to fičali Pendolínom rýchlosťou 170 km/hod do mesta Tampere, ktoré bolo poslednou zastávkou pred naším fínskym mestom Vammala. Tam nás „prichýlili“ v nepoužívaných moderných priestoroch školy, kde sme mali k dispozícii aj telocvičňu. Počas dvoch mesiacov každý z nás absolvoval prax v dielňach školy a prax vo fabrikách Nokian a Teknikum. Dlhé chvíle sme trávili hraním loptových hier a prechádzkami pri jazerách. Najbližšie jazero od našej ubytovne bolo vzdialené asi 200 metrov a bolo obrovské. Mali sme aj možnosť skúsiť pravú fínsku saunu a tradičné fínske jedlá.....bolo to super. Boli tam strašne pohodoví ľudia....úplní salámisti. Najlepšia bola pani Nina Nurminen, ktorá pomohla zorganizovať celú stáž s našou pani profesorkou Sylviou Hudíkovou. Je tam aj iný štýl života, ale to sa nedá opísať slovami. Ľudia si hľadajú svoje a sú priateľskí. Po mesiaci sme sa tešili na návrat domov. Nebolo tam zle, ale doma je doma.

Celú stáž vo fínskej firme hodnotím veľmi dobre. Mal som možnosť spoznať novú organizáciu práce a nových priateľov. V zahraničnej firme som objavil niečo, čo som na Slovensku vo firmách ešte nevidel: priateľské vzťahy medzi zamestnancami navzájom, ale aj medzi nadriadenými a podriadenými, pomalšie pracovné tempo, žiaden stres na pracovisku, všade príjemná atmosféra, časté prestávky počas pracovnej doby, ľudskejší štýl vedenia vo firme. Nemôžeme to porovnávať so slovenskými firmami, kde je rýchle pracovné tempo a jedna prestávka počas celej pracovnej doby. U nás ľudia pracujú hlavne kvôli peniazom a sú schopní ťahať aj nadčasy len preto, aby zarobili peniaze, ktoré tak potrebujú pre život. Vo fínskej firme nič takéto nerobia, pokiaľ to nie je potrebné.

Podobne je to aj so smenami. Pre nich zamestnanie predstavuje možnosť stretnúť sa a porozprávať so svojimi priateľmi. Takýto prístup mali aj k nám. Vždy boli ochotní pomôcť nám v akejkoľvek situácii a tak sme s nimi prekonávali aj nejaké tie jazykové bariéry. Samozrejme, ani tam nie je všetko dokonalé. Počas pracovnej doby niektorí zamestnanci fajčili na nepovolených miestach, a tým ohrozovali seba aj ostatných zamestnancov. Napriek tomu uznávam, že vo fínskej firme sa mi páčilo oveľa viac ako v slovenskej. Keby som mal v budúcnosti možnosť pracovať tam, určite by som ju využil. Celá stáž pre mňa bola veľmi dobrou životnou skúsenosťou, zdokonalil som sa v cudzom jazyku, zlepšil komunikáciu s druhými ľuďmi a spoznal som život i prácu v inej krajine. Zvýšila sa tak aj motivácia pracovať v budúcnosti v zahraničí a spoznať niečo nové.

Priniesli sme si veľa spomienok a fotografií. Nemožno všetky uverejniť, ale aspoň niektoré, aby ste nám trochu závideli a aby vás to motivovalo k usilovnému štúdiu. Pamätajte, že najdôležitejšie v zahraničí je prekonať jazykovú bariéru.

Peter Kľučik

Dokážem urobiť aj palacinky... ale do vody sa nám nechce, aj keď máme záchranné koleso.

Naše malé interview

Pani profesorka, na slovíčko

Pätnásť žiakov z 3. OGP bolo od 2. apríla do 29. apríla vo Fínsku. Absolvovali stáž v rámci projektu „Stáž mladých gumárov“ v rámci programu Leonardo da Vinci. Pedagogický dozor nad nimi mala pani profesorka Mgr. Sylvia Hudíková. Položili sme jej niekoľko zvedavých otázok.

Pokiaľ vieme, naši chlapci neradi poslúchajú. Prezrad'te nám, ako to bolo vo Fínsku?

Poslúchali. Museli sme si však najskôr určiť pravidlá, pretože sme spolu museli „fungovať“ 4 týždne. Pravidlá sa týkali nielen správania ale aj celkového spolunaží - vania v ubytovni.

Navštívili ste aj iné mestá?

Najskôr sme boli v Tampere. Je to tretie najväčšie mesto Fínska. Videli sme historické centrum a boli sme sa pozrieť aj vo Fínskej hokejovej sieni slávy. Počas nášho pobytu bolo Tampere strediskom mládežníckeho hokeja, pretože sa tam konali majstrovstvá sveta do 18 rokov. Mládenci mali veľký zážitok z hokejového zápasu Fínsko-Slovensko. Aj vďaka ich podpore sme vyhrali. Na záver pobytu sme navštívili Helsinky. Prenocovali sme v mládežníckej ubytovni. Boli sme nadšení historickým centrom. Videli sme najväčšiu pravoslávnu katedrálu, navštívili sme najväčšiu fínsku protestantskú katedrálu. Museli sme vyjsť po nespočetnom množstve schodov. Doslova nás očaril helsinský prístav.

V našom dočasnom domove, v mestečku Vammala, hostitelia pre nás usporiadali tradičný fínsky večer. Chalani si vyskúšali tradičnú fínsku saunu. Osviežili sa v jazere. Teplota vody 5°C.

Zatiaľ sme hovorili iba o tom, ako trávili voľný čas. Mali aj nejaké povinnosti?

Samozrejme. Veď práve preto sme tam išli, aby sa naučili aj niečo z praxe. Boli rozdelení na dve skupiny. Jedna praxovala v školských dielňach a druhá praxovala vo fínskom gumárenskom podniku Nokian Tyres a vo firme Teknikum. Nokian Tyres vyrába osobné a nákladné pneumatiky a Teknikum sa zaoberá výrobou priemyselnej gummy a výrobkov z nej. Po dvoch týždňoch sa skupiny vymenili. Chlapci mali možnosť porovnať výrobu pneumatík na Slovensku a vo Fínsku.

Aká škola bola vašou hosťiteľskou školou?

Bol to stredoškolský inštitút vo Vammale. Poskytuje štúdium v mnohých odboroch: gumár, plastikár, kaderníčky, kuchár- čašník, elektrikár, murár, kamenár...je to obdoba našich stredných učilíšť.

Ako sa vám páčila príroda:

Fínsko má nádhernú prírodu, stovky jazier obklopených brezovými lesmi, ale s veľmi chladným podnebí.

Myslíte, že táto stáž mala praktický prínos pre našich študentov?

Určite. Chlapci mali možnosť nielen zdokonaľiť sa v anglickom jazyku, ale získali aj nové vedomosti v gumárenskej praxi a okrem teoretických vedomostí nadobudli aj praktické zručnosti, pretože sa museli mesiac starať o seba bez pomoci rodičov. Niektorí sa naučili prať, niektorí vedeli pripraviť jednoduché jedlo. Určite veľkým zážitkom pre všetkých bol let z Viedne do Helsínk a späť.

Ďakujeme, pani profesorka, za čas, ktorý ste nám venovali. Pre našich čitateľov budú tieto informácie určite zaujímavé.

Rozprávali sa Lenka a Adéla

Tradične-netradične

Zlatá Fatima 2007

Aj tento rok ,ako po minulé roky, sa na výstavisku v Trenčíne uskutočnila sú – ťaž mladých talentov z celého Slovenska v módnjej tvorbe pod názvom Zlatá Fatima Junior 2007.

Aj mladí umelci z našej školy, z pracoviska č. 3, sa jej zúčastnili . Z našej školy bolo v súťaži zaradených 5 kolekcií: Bodky od Radky Fulierovej, Nitované od Petry Koncovej zo 4.ODI, Zjesenievanie od Petry Koncovej zo 4. ODI, Traja veteráni od Michala Hudeca, Zuzany Pilátovej a Petry Michelovej v nepo - slednom rade kolekcie Cez ružové okuliare od Radky Šidlovej , Martiny Gurínovej a Stanislavy Zvonkovej.

Tento rok nebol pre nás taký úspešný ako predchádzajúcich šesť rokov, počas ktorých sme si vždy priniesli nejaké ocenenie. Naši mladí návrhári vsadili na modernú klasiku , ale dnešným svetom módy hýbe sporé odievanie, ktoré v našich kolekciách chýbalo.

Zostáva nám veriť, že sa navrátia staré dobré časy.

S niekoľkými otázkami sme sa obrátili na jedného z autorov modelu Traja veteráni Michala Hudeca.

Si autorom modelu Traja veteráni spolu so Zuzkou Pilátovou a Petrou Michelovou. Čo vás inšpirovalo pri návrhu týchto modelov?

Inšpirovali sme sa predovšetkým veteránmi, ako to už aj názov modelu naznačuje. Mali sme tému „Cestovanie“ a z toho si vybrať, čo nás inšpiruje. Fascinovalo nás starodávne rally, to akú mal tento šport módu.

Sleduješ módné časopisy, alebo spoliehaš na vlastnú fantáziu?

Myslím, že každý sleduje módné časopisy, aby zistil, čo je dnes „in“. Ja ich sledujem tiež, ale skôr sa zameriam na to, ako sa návrhári dokážu pohrať s materiálom a strihom. Fantázia mi nie je cudzia ,často ju využívam.

Obliekaš sa podľa svojich návrhov?

Zatiaľ ešte nie. Využívam skôr svoj vlastný štýl.

Čo uplatňuješ v obliekaní? Fantáziu, eleganciu , praktickosť alebo ležérnosť?

Jednoduchosť a krásu.

Myslíš, že sú tvoje modely vhodné aj do školy?

Ak si ich niekto oblečie, prečo nie? Je to len o odvahe človeka. Myslím si však, že s' skôr len na prehliadku. Naša krajina zatiaľ nie je až tak odviazaná, čo sa týka módy.

Čo doporučuješ chalanom ako najvhodnejšie oblečenie?

Zatiaľ som sa nestal „diktátorom“ módy , aby som určoval, ako sa obliekať. Nech si oblečú to, v čom sa cítia najlepšie.

Počuli sme, že máš problémy s prospechom. Venuješ veľa času návrhárstvu?

Som obyčajný človek a robím chyby ako ostatní. Návrhom sa venujem vtedy, keď mám chuť, inšpiráciu a nápady.

Rozhovor viedol Mário

Traja veteráni a Bodky

A vraj, Mafia!

Nechod'te boxovať do Talianska

Tak som si pomyslel, keď budem vedieť boxovať, nik ma v tomto svete neohrozí ani , ako sa ľudovo vraví, „nepreštie“. Vrhol som sa do tréningov a bral som ich smrteľne vážne. Po roku som sa chystal na priateľské zápasy do Talianska. Tešil som sa. Veď Taliani sú známi ako tradičná zem mafiánov. Čo ak mojím súperom bude nejaký mladý mafiózo? Možno mi pôjde o život!

9. 6. 2007 som stál v meste Como na pôde medzištátnych zápasov. Začalo to veľkolepým nástupom všetkých boxerov. Odznali hymny domácich i hostí. Rozhodcovia sa tvárili vážne. Lenže ja som už vedel, že ich povest' nie je tak úplne fair – play. Sú známi rozhodnutiami v prospech svojich krajanov. Samozrejme, nemýlil som sa. Presvedčil som sa na vlastnej koži.

Tréner mi dal posledné rady. Zvolil taktiku, ktorá mala na Taliana určite platiť. Každý zápas mal štyri kolá po dve minúty. Tri kolá musím vydržať a vo štvrtom mu to „nasolím“. Myslel som. Naivne.

V prvom kole som ho nechal, nech sa „vymláti“ Druhé kolo bolo super, presne podľa plánu, ako prvé. A ja som bol stále „zabalený“ v kryte. Čakal som na „svoj“ čas.

Prišlo tretie kolo. V prvej minúte súper útočil, ale to som už cítil, že je na konci svojich síl. Prišiel môj čas. Ale, ako som vyrazil dopredu, zaktivizoval sa aj rozhodca. Trafil som súpera do hrudníka. Vyrazilo mu dych. Počkal som a chystal som sa ho knockautovať. A vtedy, čuduj sa svete, rozhodca ožil. Razantne zastavil zápas, obvinil ma, že som ho udrel pod pás, počkal, kým začal dýchať a ...box!

Zaútočil som. Ľavý hák, spodný hák...súper vyplul polovičku zuba. Ďalej som sa nedostal. Rozhodca zastavil zápas, vôbec neodpočítal súpera. Tretie kolo skončilo, súper bol úplne unavený, ledva držal ruky pri hlave. Chystal som sa na 4.kolo. Chystal. Ale ostalo iba pri chystaní. Rozhodca oznámil, že štvrté kolo už nie je a zápas ukončil. Za víťaza vyhlásili Taliana. Prečo sa 4. kolo skončilo, som sa nedozvedel ani po zápase. Proste, mafiózo.

Potešili ma aspoň eura, ktoré som dostal po zápase.

Baška

Študentské perličky

- Poddaní museli za rok odrobiť 500 dní.
 - Madrid bombardovala ponorka Condor.
 - Človek má dušu, lebo ináč by sa nemohol vznášať vo vode.
 - V ekvatoriálnom pásme žijú rôzni ľudia, napríklad Amazónske lesy.
 - Zlomenú končatinu zafixujeme a odnesieme k lekárovi.
 - Aký bol Adam Šangala?
- Sprostý a nestály v láske.
- Okrem iných záujmov som od svojich pätnástich rokov navštevoval základnú školu.

Prebrepty profesorov

- Nebláznite sa cez prestávku, na to máte aj iné hodiny.
- Nepite cez prestávku. Na to máte hodiny.
- Ž: Pán profesor, po plafóne lezie pavúk.
- P: Tak ho zašliapni a neotravuj.
- Keď to tak načarbete, bude to mať taký efekt, ako keď krava vystúpi na Mont Blank.

Nikto učený z neba nepadol

Prečo škola? Prečo vzdelanie? Načo nám to všetko bude? Načo toľko rokov strávených nad knihami?

Skúsme sa zamyslieť. Väčšina ľudí má nejaké ambície. Niektorí malé, ľahko dosiahnuteľné, iní vysoké, na ktorých treba poriadne popracovať.

Nikto učený z neba nepadol. Záleží na každom z nás, ako dokážeme odštartovať svoj život. Najviac nás trápia povinnosti. Povinnosti v škole. Doma nás rodičia šetria. A hľadáme cesty a cestičky, ako sa povinnostiam vyhnúť. Až neskôr zistíme, že sme škodili sami sebe.

Avšak nielen my máme povinnosti voči škole. Aj samotná škola musí myslieť na to, že cieľom je naučiť človeka nielen biológiu, matematiku, geografiu, dejepis, ale musí učiť aj budovať si vlastné názory, prejavovať sa, rozprávať, slušne sa správať. Otázne je, či to my dokážeme akceptovať.

Chcel by som byť ten, kto sa dokáže postarať o seba, o rodinu, byť dobrým občanom i rodičom. Dosahovať dobré výsledky a viesť pokojný život. Myslím, že čas strávený v škole nie je zlou investíciou. Ale väčšinou na to všetci prichádzame až vtedy, keď vzhupneme rovnými nohami do života a brány školy sa za nami zavrú. Dnes však každý z nás netrpezlivo počíta a čaká, kedy –ako sa vraví- bude sám sebe pánom a nikto mu nebude prikazovať, čo má robiť a čo sa má učiť. Až neskôr spoznáme, že vlastne učiť sa budeme celý život.

Keď teda zvážime všetky klady školy, mali by sme si uvedomiť, že aj keď niekedy prežívame v škole tvrdé a ťažké chvíľky, treba vydržať. Veď „Nikto učený z neba nepadol.“

K-k

SPEKTRUM - Časopis študentov ZSOŠ v Púchove.

Rok 2007

Šéfredaktor: M. Maral

**Redakčná rada: Baránek, Gorelka, Jankejech, Raník, Švajlen,
Žucha, Mgr. Fajmonová.**
